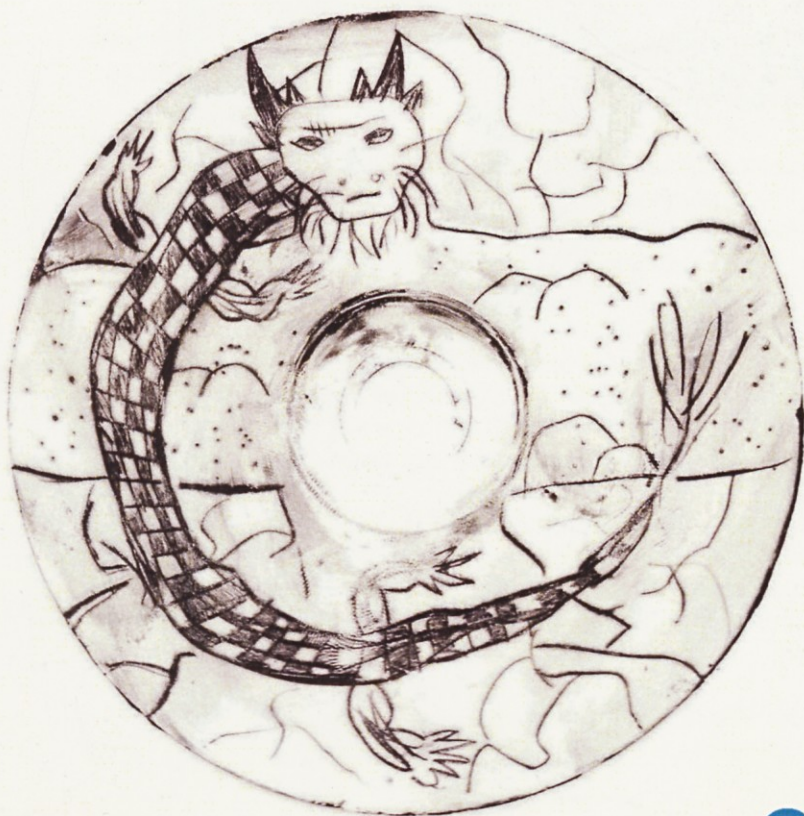

OSNOVNA ŠOLA
MIKLAVŽ
PRI ORMOŽU
S PODRUŽNICO KOG

šolsko glasilo **KLOPOTEC**

OŠ MIKLAVŽ PRI ORMOŽU

9

ŠTEVILKA
leto 2014

Izdajo je omogočila Občina Ormož.

Dobrodošli v svet domišljije

Vlado Hebar
ravnatelj

Junija 1964 je izšla prva številka Klopotca. Po-budnica izdaje in njena prva urednica je bila ga. Nežka Mlakar. V teh petdesetih letih je šolsko glasilo večkrat zamenjalo velikost, obliko, de-sign, menjavali so se uredniki, mentorji. Prav tako so bili večkrat tudi vsebinski prehodi iz lit-erarnega na šolsko glasilo in nazaj. A rdeča nit Klopotca je ostala enaka – ožji in širši javnosti predstaviti literarni zanos in ust-varjalnost učenk in učencev šole.

Tudi letošnji Klopotec je tak, poln domišljije in lepote, ki lahko nastane samo v duši mladega ustvarjalca. Letošnje glasilo bo torej izšlo na predvečer petdesete obletnice prve izdaje, na kar smo še posebej ponosni.

Uživajte v prispevkih naših učenk in učencev in dobrodošli v svetu domišljije – v svetu, kjer se prične neskončnost...

Zmaj v čupariji

Miklaš je precik veka ves, miklašovskomo centri pa se reče Pürga. Tote Pürge pravzaprav nega več kak za eno fürtošjačo, tak kê vse vküp nebi bilo vredno niti guča, če nebi bilo par deset metrov vkraj za gasilskin dumom »slavnoga« izvira Čuparije.

Od starih lüdi sen čüjo praviti, kê se je na toten mesti zarovo v zemlo strašno vekî zmaj – lintvor, kak so mo negda rekli. Tisti v Lublani je, če ga primerjan žin, pravi zagijenec. Toti naš je svojo glävo porino tijan pod cirkvo, rep pa glih teko, kê še ga skrijo v Čupariji. Te pa je zäspo pa spi še gnešji den. Gdä pa v spaje včäsi malo premekne glävo, pa se že pokäžejo pokje na crkvenih zidih. Glih letos so je pä mogli zaribävati, ve je zmaj cirkvo pa podstije včista resklopoto, pa tüdi na štengah se vidi, kê resen jăko nemirno spi. Gdä je bila Čuparija še odprti* izvir, so neverni Tomăši lahko večkrat na leto vidli, kak je zmaj zmigo z repon, zato kê je te neke dni tekla v jărek kalna voda.

*V letu 2010 so zaradi novogradnje porušili opuščeno črpališče v Čupariji, tako da je sedaj izvir ponovno odprt.

(citirano po C. Vnuk, Slovar severovzhodnega ormoškega govora s kratkim opisom, Ormož 2012.)

Zmaj

Teo Prapotnik

Zmaj rešitelj

Nekoli pred davnimi časi je živel veliki zmaj, ki je imel tri glave, tri noge in tri repa. Hodil je iz kraja v kraj in iskal prijatelje. Ker mu bil lep in se je rad prepiral na majhne stvari, so se ga ljudje izogibali. Ko je nekega dne majhen deček padel v vodo, mu je zmaj pomagal. Taokrat so ga imeli vsi radi. Členci so s njim igrali nogomet in druge igre.

Timotej Zorjan 3. b

Zmaj v šoli

Ko smo bili v šoli, je nekaj potrkalo na vrata. Učiteljica me je prosila, naj pogledam, kdo trka. Pred vrati ni bilo nikogar. Učiteljica mi je rekla, naj pogledam na hodnik, kaj se tam dogaja. Zagledal sem zmaja. Nisem se mu smel približati, saj je imel mladiča. Bil je tudi poškodovan. Ko sem se mu le približal, sem videl, da ima zlomljeno krilo. Pomagal sem mu in mu prilepil krilo. Postala sva najboljša prijatelja. Ostal je pri meni in mi pustil, da sem se igral z njegovim malim zmajčkom.

Jan Trstenjak, 2.a

Zmajček Tinček

Sem mali zmajček Tinček,
sem milega srca,
nikoli nič ne delam,
saj v gradu sem doma.

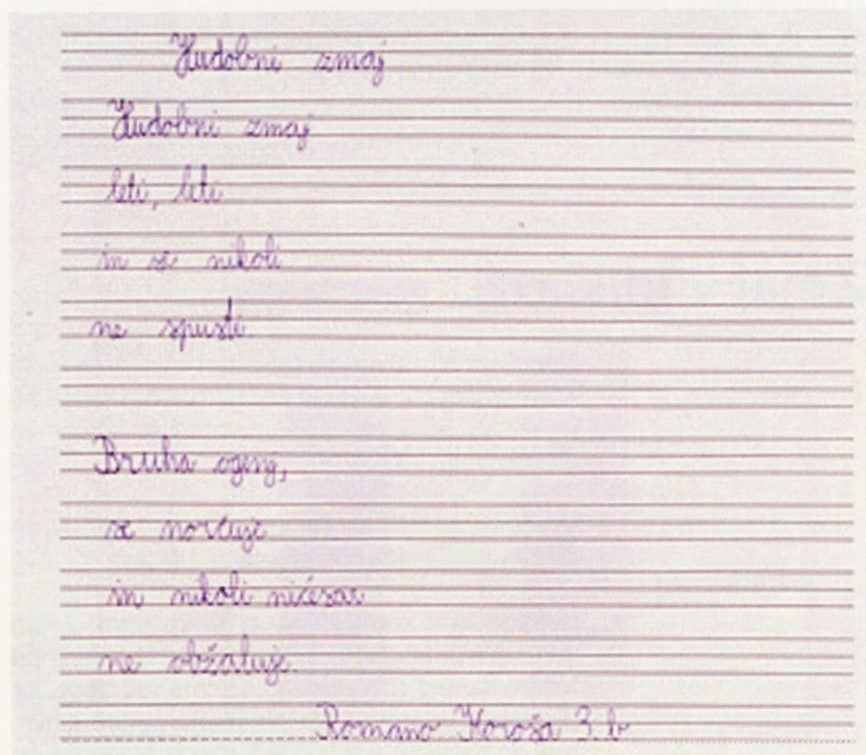
Zjutraj se zbudim ,
v ribnik poletim.

Tam vodo piti se učim.
V ribniku je riba,
ki se sladko mi smeji,
rad bi jo pojedel,
a zob še raste mi.

Teja Glavica, 5.a

Zmaj

Gregor Vičar

Zmaj doma

Nekega dne sem na poti iz šole srečala zmaja. Doma sem zanj lepo skrbela. Dajala sem mu hrano in pijačo. Spal je pri vročem kaminu. Lepo sem ga božala in zmaj se mi je zahvalil. Za hrano sem mu dajala najboljše jedi. Ko je šel spat, sem mu zaželela lahko noč. Hodil je tudi v šolo in se veliko naučil. Bil je priden.

Eva Jurkovič, 2.a

Poredni zmaj

Nekoč se je izvalil grozen zmaj, ki je podiral hiše in bruhal ogenj. Bala sem se ga, ker je bil tako velik in je imel grozne oči. Nekega dne pa je odšel in ni ga bilo nazaj. Ko se je vrnil, sem ga sprejela v svoj dom.

Maja Mlinarič 2.a

Zmaj v Miklavžu

Nekoč pred davnimi, davnimi časi je v naše kraje prišel zmaj. Bil je zelo utrujen. Odločil se je, da bo šel spat. Med spanjem se je Zemlja stresla in ga zasula.

Veliko let za tem so sem prišli ljudje. Zgradili so si lepe hiše in kraj poimenovali Miklavž.

Nekega dne sem se vozila s kolesom. Prišla sem do prijateljice. Skupaj sva se vozili po Miklavžu. Začutila sem, da se cela vas trese. Za gasilskim domom sem zagledala čudno glavo. Bila je zmajeva glava. Vsi ljudje iz Miklavža so

se prestrašili in odšli drugam. Le jaz in moja prijateljica sva ostali. Ko se je zmaj vstal, naju je prijazno pozdravil. Začudili sva se, da govori. Sicer je bil velik in težak. Povedal nama je, da se ga nama ni treba bati, ker je edini prijazen zmaj na svetu in tudi edini, ki zna govoriti. Verjeli sva mu. Skupaj smo se igrali različne igre. Nosil naju je lahko na enem prstu. Zelo smo se zabavali. Mračilo se je. Zmaj naju je stisnil v naročje in zaspali smo. Vsi smo imeli lepe sanje. Zjutraj smo se zbudili, zajtrkovali in se dalje igrali. Izmislili smo si tudi pesem, ki se glasi:

*Tukaj je zmaj,
prijazen kot kaj,
skupaj igramo se zdaj.*

Ko so se ljudje vrnili, so videli, da se skupaj igramo in pojemo. Prijateljica je rekla, da je prijazen in da se naj gredo zraven igrat. Skupaj smo se igrali.

A nekega dne smo se morali posloviti, kajti zmaj je postal zelo zaspán. Šel je za vas, trikrat udaril z repom ob tla in tla so se čudežno odprla. Samo pomahal nam je še, skočil v jamo in že ga ni bilo več. Jama se je zaprla. Vsi smo samo stali in opazovali, kaj se dogaja. Pogledali smo se in odšli na svoje domove.

Vsak od nas pa si želi, da bi nas zmaj čuval pred nevarnostmi in se kdaj spet vrnil med nas.

Nina Bogša, 5.a

Zmaj direndaj

V šolo je prišel zmaj.
Ime mu je bilo Direndaj.
Zmaj je rad pil čaj.
Zmaj je rad policaj.
Zmaj je strašen tolovaj.

Klara Anušek, 2.a

Zmaj

Niko Kosec

Zmajev zaklad

Katja Šalamija, 9. a

Nekoč pred davnimi časi je živel starec. Bil je že tako star, da je nehal šteti leta. Živel je v lepi hiški sredi gozda, ki jo je zgradil čisto sam. Živel je v miru z gozdnimi živalmi in ko je že mislil, da bo lahko v miru umrl, je zaradi nekega dogodka na to čisto pozabil.

Nekega dne se je mimo priklatilo sedem otrok. Štirje fantje in tri dekleta. Bili so veseli in razigrani. Ko so zagledali hišico sredi gozda, so se začudili, kako to, da je niso že prej opazili. Zagledali so starca, ki je bil zelo star. Čudili so se njegovemu veselemu pozdravu, ko jih je zagledal. Ker so imeli popoldne prosto, so se odločili, da ga bodo malo razveselili in se z njim zapletli v pogovor.

Starec jim je pripovedoval o svojih mladostnih letih. Vprašali so ga, koliko je star, vendar jim tega še sam ni mogel povedati. Povedal jim je tudi legendo, ki je nekoč krožila okrog. Legenda pravi, da je v tem gozdu nekoč živel velik zmaj. Nekega dne je prišel v mesto in vsi so se ga bali. Ljudje so bili tako panični, da so začeli vanj

metati ognjene palice. Tako se je še sam prestrašil in zbežal nazaj v gozd. Od takrat ga ni nihče več videl. Vendar nihče ne ve, kako je ta zmaj prišel v gozd in kam je izginil, vedo pa nekaj, in sicer to, da ta zmaj skriva zaklad. Nihče ne ve, kakšen zaklad je to, vedo pa, da je.

»Zato sem se preselil sem in povem vam, da ob polni luni še vedno slišim rjojenje in topotanje. Če imam srečo, še najdem tu in tam za pest pepela,« jim je pripovedoval starec.

Otroke je zgodba tako vznemirila, da so starca vprašali, kje je našel pepel. Starec jim je z veseljem pokazal to mesto. Tako so se otroci in starec dogovorili, da se dobijo na noč, ko bo polna luna, pri starcu.

In res, čez sedem dni so bili pri starcu že nastanjeni v sobah. Staršem so rekli, da gredo taborit in ti so jim dovolili. Okrog polnoči so zaslišali v daljavi glasno topotaje, ki se je nevarno bližalo. Vsi, razen starca, ki je opazoval od znotraj, so stekli ven in se skrili za drevo. Ko se je mrcina prikazala, so vsi otrpnili. Noben si ni upal dihati. Zmaj je bil še večji, kot so si predstavljali. Ko je odšel mimo njih, so mu neopazno sledili. Oboroženi s svečo in nožen so bili pripravljeni na vse. Sledili so mu celo uro, potem pa se je zmaj ustavil pred

skalo, izrekel nekaj čudnih besed in skala se je odprla. Zmaj je zakorakal vanjo in oni so mu sledili. Bili so zelo vznemirjeni, ker jih je zanimalo, kaj je na drugi strani in ko so zakorakali tja, jim je postala vsa zgodba jasna.

Na drugi strani so zagledali lep zelen travnik in polno dreves in majhnih hišk. Zagledali so tudi starca, ki je bil še bolj nasmejan kot prej. Vprašali so ga, kaj se dogaja. Ta jim je rekel, naj se ozrejo naokoli. Skoraj jim je spodneslo tla pod nogami, ko so tam zagledali svoje dedke in babice, ki so že zdavnaj umrli. Niso mogli verjeti svojim očem in spoznali so, da so v raju. Vendar še vedno niso razumeli, kaj počne tam starec. Ta jim je pojasnil, da je sedaj videl tudi zmaja, ki ga je hotel in ga nič več ne drži na Zemlji. Zato je umrl, zmaj pa je odnesel njegovo telo in dušo. Otroci so tam preživeli celo noč in se zjutraj končno poslovili. Še prej pa jih je starec naprosil, naj skrbijo za njegovo hiško, rože in vrt. Obljubili so, da bodo in se vrnili domov, vsi srečni in hvaležni zmagu, ki jih je pripeljal do raja. Sedaj so razumeli, kaj so mislili ljudje s tem zakladom in verjemite, da so imeli prav.

Otroci se še zdaj ob vsaki polni luni zbirajo in sledijo zmagu, ki nese vsakič novo dušo v raj. Sedaj vedo tudi od kod pepel. Tako končajo tisti, ki gredo v pekel.

Zmaj v vodi

Nekega dne sem se vozil s kolesom. Mama mi je rekla, da se naj ne vozim predaleč. Obljubil sem ji, da jo bom ubogal. Vozil sem se in na mamine besede pozabil. Ustavil sem se pred potokom. Opazoval sem ribe.

Naenkrat sem zagledal veliko glavo. Prestrašil sem se. Tekel sem domov in kolo pozabil pri potoku. Mami sem povedal, kaj sem videl. Mama mi ni verjela. Pozneje sem se vrnil k potoku po kolo. Naenkrat je iz vode skočil zmaj in mi rekel, da se naj ne bojim. Vseeno sem bil ves prestrašen. Zmaj me je prosil, naj se pogovarjam z njim, ker je osamljen.

Pri zmaju sem ostal do večera. Naslednje jutro sem, namesto v šolo, šel spet k potoku. Z novim prijateljem sem se igral ves dan.

Oče je zvedel, da nisem šel v šolo. Bil je zelo jezen. Prepovedal mi je hoditi k potoku. Ko sem po enem tednu le pobegnil do potoka, zmaja ni bilo več. Žalosten sem sedel na bregu in upal, da se vrne. Zmaj se ni več pojavil. Sigurno je odplaval naprej in našel novega prijatelja.

Edip Saliji, 5. a

Nagajivi zmaj

Nekoč je živel na gradu zmaj, ime mu je bilo Dino. Bil je nagajiv in vedno je ušpičil kakšno norost. Nekega dne je prestrašil vse ljudi s svojim ognjem. Ljudje so ga imeli kljub vsemu radi, kajti bil je zelo, zelo majhen.

Lea Štrman, 3. b

Zmaj Tolovaj

Zmaj Tolovaj je živel na velikem skalnem gradu. Bil je hudoben, saj je vedno bruhal ogenj. Zato ni imel prijateljev. Nekega dne, ko se je sončil pred gradom, je v zraku na metli zagledal prelepo deklico. Želel je, da ostane pri njem na gradu. Deklica je ostala pri njem, ker pa je bila čarovnica, ga je spremenila v prijaznega zmaja.

Rene Čurin, 3. b

Zmaj

Romano Koroša

Zmaj

Nekega dne se je v moji sobi pojavil zmaj. Ni imel svojega doma. Ker je bil še mladiček, ni znal bruhati ognja. Nisem vedel, od kod je zmaj prišel. Ampak bil je zelo srčkan. Ostal je pri meni. Naučil sem ga, kako naj bruha ogenj. Postala sva najboljša prijatelja in sedaj je z mano že eno leto.

Jure Šiško, 2. a

Zmaj v svetilki

Kaja Kolarič, 9. a

V neki hiši, v neki ulici, je v nekem dnevu rodila ženska. Rodila je deklico in dala ji je ime Lea. Lea, ki je bila že tretji otrok v družini, se je nekega dne igrala v pesku, ko je ob svoj rokav podgrnila v svetilko.

Ker je bila ta svetilka igrača, se je pričela smejati, ko je iz svetilke prišel zmaj. Saj otrok pri svojih dveh letih še ni vedel, da je to zmaj. Prijela ga je, ga posedla na pesek in se pričela z njim igrati.

Ker zmaju to ni bilo po godu, se je začel upirati, »krampati«, celo majhen ogenj je spustil iz ust. Ker se je Lea ustrašila, je pričela kričati, ustrašil se je tudi zmaj, ki jo je uščipnil v rokav. Lea je stekla k mami in se jokala, njena mama, ki sprva ni vedela, kaj se dogaja, je svojo hčerko dvignila k sebi, ko je zmaj nenadoma ugriznil v mamino nogo. Mami se zaradi bolečin to ni zdelo smešno in je začela tolči po svoji nogi. Lea se je pridružila mami in skupaj sta podrli zmaja na tla.

Poklicali sta očka ter ostalo družino, da so videli, kaj se dogaja. Očka je poklical živalski vrt, da bi prišli po zmaja. Že v nekaj minutah je na vrata potrkal gospod, ki

je rekel, da je iz živalskega vrta in da bo odpeljal zmaja. Družini se je zdelo čudno, da so prišli tako hitro. Preden je gospod, ki se je predstavil kot Obitoglav, vzel zmaja v roke, je očka na njegovi roki videl tatu, na katerem je bil zmaj. Očka je takoj prepoznal lovca na zmaje. Obitoglavu je rekel, naj še malo počaka, on pa je odšel v kuhinjo in poklical policijo. Ker so živeli zraven policijske postaje, so hitro prišli.

Obitoglav so prijeli, zmaja pa so odpeljali v živalski vrt. Nikoli ni nihče izvedel, od kod je zmaj prišel, saj Lea še ni vedela govoriti, ko je odrasla, pa je že vse pozabila.

Miklavški zmaj

Bilo je lepega večera, ko je Jakob sedel z očetom za mizo. Oba sta bila zelo zamišljena, Jakob o zmajih, oče pa o službi. Naenkrat pa je prišla mama s kuhanimi jajci.

Amalija Ozmec, 8. a

Jakob jo je vprašal: »Kaj bomo jedli, zmajeva jajca?«

»Pa kaj je s tabo, saj zmajeva jajca sploh ne obstajajo!« je rekla mama.

Jakob je premišljeval, ali zmajeva jajca res ne obstajajo.

V mislih si je rekel: »Jutri bom v šoli vprašal učiteljico pri naravoslovju.«

Ko je zjutraj prišel v šolo, je skoraj zamudil k pouku. Hitro je tekel v naravoslovno učilnico. Ko so se vsi posedli, se je Jakob vstal in rekel učiteljici: »Gospa učiteljica, celo noč nisem spal, ker sem premišljeval o zmajih. Ali zmajeva jajca obstajajo? Zelo rad imam zgodbe o zmajih.«

»No, Jakob, zmajeva jajca niso nikoli obstajala in mislim, da sedaj tudi ne.« je rekla gospa učiteljica. Ob koncu ure jim je učiteljica povedala, da si bodo naslednji dan ogledali jamo, kjer bi naj nekoč živeli zmaji. Jakob se je tega zelo razveselil.

Zvečer se je Jakob najedel in šel spat, da bi bilo čim prej jutro.

Zjutraj so se zbrali v šoli in ob pol osmih odšli izpred šole. Že ko so prišli v jamo, je Jakob zagledal

okostje. Hitro je stekel, do njega. Ni se mogel načuditi temu, kar je videl. Videl je zmajevo jajce.

Zavpil je: »Uuuuuuuuuuuu, učiteljica, zmajevo jajce!«

Učiteljica in učenci so bili takoj pri njem. Noben ni mogel verjeti svojim očem. Učiteljica je prijela jajce v roko in dejala, da je notri zmaj.

Jakob pa se je zadrli: »Jes, saj sem vedel, da zmaji obstajajo.«

Učenci so se z jajcem vrnili v šolo. Jajce so dali pod luč, da bi zmaj čim prej izvalil. Vsi so strmeli vanj in čakali, kdaj bo počilo. Končno se je zgodilo, jajce je počilo in iz njega je pokukal zmajček.

Jakob je takoj rekel: »To bo naš zmaj, miklavška znamenitost. Imenoval se bo miklavški zmaj.«

Učiteljica se je z njim strinjala. Zmaja so nesli k veterinarju, da jim je predlagal, kako zanj skrbeti. Dal jim je hrano z navodili. Dokler zmaj ni zrasel, je živel v šolski knjižnici. Ko je rasel, so mu naredili velik vrt, kjer je živel do konca svojega življenja.

Miklavški zmaj

Prišel sem domov iz šole. Pustil sem nalogo in prižgal računalnik. Našel sem novo igrico o zmajih. Začel sem jo igrati. Neki zmaj je letel proti meni. Sprva sem mislil, da je to samo igra, a računalnik se je razbil. Kako sem se prestrašil!

Ko sem prišel k sebi, je iz ekrana stopil zmaj. Majhen je bil, zato se ga nisem prestrašil. Ko pa je pokazal zobe, sem začel bežati.

Ugotovil sem, da bolj kot je jezen, večji postaja. Da bi se rešil, sem zbežal h gradbenikom na bližnje gradbišče in jih prosil, da priskrbijo najbolj pogumne delavce z bagerjih in tovornjake polne pes-

ka. Vprašal sem jih še, če grem lahko na žerjav. Šel sem gor in pomahal zmaju, ki je bil zdaj že velik kot hiša. Videl me je. Bežal je proti meni, a je padel v jamo, ki so jo izkopali z bagerji. Zasipali so ga s peskom. Samo še glava mu je gledala iz peska. Takoj je vedel, da sem za to kriv jaz. Vse nas je poškopril z napojem, ki izbriše spomin za zadnjih nekaj ur.

Iz jame kjer je bil zmaj, je nastala velika mlaka. Iz mlake se vije majhen potoček. V tem potočku je voda včasih zelo kalna. Nekateri pravijo, da to naredi zmaj, ko je zelo jezen.

Miha Lukman, 5. a

Razstava zmaj v šolski avli

Pravljica o zmaju

Živela je deklica po imenu Tinkara. Stara je bila osem let. Živela je skupaj z mamo Ano, očetom Francem in bratom Galom. Gal se je vedno norčeval iz nje, da se igra s punčkami, da ničesar ne ve in da je grda.

Nekega dne se je odpravila v gozd. Zapela si je in naenkrat zaslišala šum. Šla je za šumom in v grmu zagledala zmajčka. Zmaj je na glavi nosil krono. Tinkara se je zavedala, da je to zmaj vasi. Zmajčka je odnesla domov.

Ko so ostali člani družine zagledali zmajčka, so se začudili, saj nobeden iz te vasi še ni videl tega zmajčka. Čez nekaj dni so za zmaja izvedeli drugi vaščani. Vsak dan je nekdo prišel pred njihovo hišo, ker je hotel videti zmaja.

Zmajček se je tega naveličal ter nekega dne odšel v gozd. Tinkara je to takoj opazila in ga iskala po celi vasi, ampak zmaja ni bilo nikjer. Takrat pa se je spomnila gozda, kjer je zmajčka našla. Šla je v gozd. Bližala se je noč in ker je bila globoko v gozdu, se je izgubila. Hotela je priti iz gozda, predvsem pa je hotela najti zmajčka. Zaspala je in zjutraj jo je zbudilo zmajčkovo žgečkanje pod nosom. Ko ga je zagledala, se je zelo razveselila. Objela ga je. Zmajček ji je hotel pomagati in ji pokazati pot do doma.

Med potjo sta videla čudovite živali. Priletel je ptič, ki so se mu oči svetlikale od želje, da bi imel to krono. Priletel je in krono vzel. Ptič je odletel. Zmajček je bil žalosten, ampak obnem se je hotel boriti za krono. Tinkara je vzela zmaja in zbežala za ptičem. Ptič je odletel naravnost v temno jamo. Tinkaro je bilo najprej malce strah. Ker pa je bil zmaj pogumen, se je

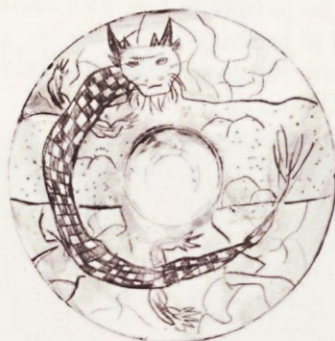
od njega veliko naučila. Zdaj jo je naučil, kako premagati strah.

Tako sta stekla za ptičem. Ko sta naredila nekaj korakov, je zmajček mislil, da ju nekdo zasleduje. Res ju je. Ptič ju je cel čas opazoval. Jama je bila vedno bolj strašljiva. Tedaj sta zagledala krono. Zmajček je zbežal in pred njim se je pojavil velik prepad. Mislila sta, da ni več rešitve. Zmajček pa je vedel leteti in je tako zletel po krono čez prepad. Hitro je vzel krono, poletel nazaj in oba sta hitro stekla iz jame. Tinkara je pomislila, da je ta ptič prav pameten saj jima je naredil kar dobro past.

Zmajček je Tinkari pokazal pot domov. Doma so je bili prav vsi zelo veseli. Zmaj pa je ostal v gozdu in čez sto let, ko je bil že odrasel, je šel spat. Ta zmaj pa ni pozabljen, saj je še zdaj kot ikona v naši šoli.

Lia Vaupotič, 5.a

Zmaj

Kristijan Panič

Deček - zmaj

Predavnimi časi je živel deček, ki je bil pohabljen. Živel je v vasi z imenom Miklavž pri Ormožu. Prebival je skupaj s sestro Heleno in očetom Arturjem. Njemu je bilo ime Vasilij.

Imel je lepo navado, da je vedno pomagal, ne glede na lastno korist. Čeprav je bil pohabljen, je delal bolj, kot marsikateri človek, ki je bil povsem zdrav. Ker je bil prijazen, so mu vile sojenice ob njegovem sedmem rojstnem dnevu dale tri prečudovite darove. Lahko je govoril z živalmi, postal bo najmočnejše bitje, kar jih je kdaj bilo in živel bo večno. Vasilij, ki se ni zavedal, kaj so mu vile sojenice podarile, je bil presenečen, ko se je lahko naenkrat pogovarjal z živalmi. S tem darom je postal prijatelj živali, ki jim je pomagal kadarkoli, ko so bile v težavah. Dobil je zveste spremljevalke: volka, medveda, psa, mačko in lisico. Nekega dne, ko je preteklo že 12 let od njegovega rojstva, se je odpravil z živalmi na potep v gozd. Zašel je v neko jamo in tam videl čist, majhen tolmunček. Ker je bil žejen, se je odločil, da bo pil. Skupaj z njim so pile tudi živali.

Vasilij je spil samo en požirek in že se je spremenil v zmaja. Imel je rdeče luske in zelene oči. Ni se vrnil v vas. Z živalmi je ostal

v gozdu. Živali so se razteple po gozdu in začele živeti samostojno življenje. V vasi pa so Vasilija pogrešali. V vseh teh letih je postal najbolj iskan človek v vasi. Organizirali so iskalne skupine, dokler niso izgubili upanja. Poraženi so se vrnili v Miklavž.

V nedeljo pa so priredili spominsko slovesnost. Takrat se je prvič pojavil zmaj. Niso se ga ustrašili, saj so videli, da je miroljuben. Vasilij – zmaj je zagledal očeta in sestro, ki sta stala ob grobu in jokala. Takrat mu je začela iz oči polzeti ena sama solza. Ko je padla na tla, so tam začele cveteti vrtnice. Vrtnice je imel Vasilij neizmerno rad. Oče je utrgal vrtnico in jo položil na grob brez trupla. Vsi so ga spremljali z očmi in žalostno vzdihovali za Vasilijem.

Ko so se ozrli, da bi videli zmaja, ali še toči solze, so pogledali v prazno. Zmaja ni bilo več. Odletel je v svojo samoto.

Vsak dan so vaščani videli zmaja, ki je točil solze na Vasilijevem grobu. Tam so vzcvetele prekrasne vrtnice. Vasilij – zmaj je žaloval za svojim telesom, za vsemi ljudmi, ki jim je pomagal, dokler ni spoznal, da jim lahko še zdaj pomaga. Le da na drugačen način kot nekdaj. Prej je delal fizična dela – ku-

hal, nosil vodo... – zdaj pa jim lahko pomaga drugače.

Vedno, ko je nekdo umrl, je bil zraven. Točil je solze in obdal grobove z vrtnicami vseh barv. Miklavž je kmalu postala vas vrtnic. Povsod je bil zraven. Pri rojstvih, porokah, ljudskih praznikih... Postal je simbol Miklavža. Pravili so mu Miklavževski zmaj.

Kot zmaj je imel Vasilij še druge prednosti. Lahko je letel, se naredil nevidnega. Vedno pogostejše se je naredil nevidnega, dokler ni človeškim očem izginil za vedno. Razen najmlajšim otrokom, ki jih je imel najraje. Tem se včasih še pokaže, ampak vedno le takrat, ko že skoraj spijo. Zaželi jim mirne sanje in jih blagoslovi. Potem odleti v noč. Nekoč bo izginil za vedno, vendar bo večno ostal v naših srcih. Živel bo večno!

Anja Strelec, 9. a

Zmaj

Nekoč je živela deklica po imenu Tina. Bila je zelo dobrega srca in velikokrat je priskočila mami pa tudi drugim ljudem na pomoč.

Nekega dne, ko se je odpravljala spat, je videla, da se zunaj v potoku nekaj premika. Prosila je mamo, naj ji pove, kaj je bilo to. Mama se je usedla k njej in ji povedala zgodbo o zmaju. Ko ji je mama povedala pravljico, je v strahu zaspala.

Sanjala je o zmaju. Ko se je s kolesom vozila po dvorišču, ji je nasproti prišel zmaj. Najprej se

ga je prestrašila. Čez čas je ugotovila, da zmaj ni grozen, ampak prijazen. Tina se mu je predstavila. Zmaj pa je le zarenčal in se ji nasmehnil. Tina je premišljevala in premišljevala. Vprašala ga je, če je on tisti zmaj, ki naredi potok kalen. Zmaj je z renčečim glasom odgovoril in prikimal z glavo. Potem pa je Tina videla, da je zmaj žalosten. Vprašala ga je, kaj je narobe. Povedal ji je, da se ga vsi bojijo. Tina je rekla, da mu lahko pomaga, da se ga ljudje ne bodo več bali. Zmaj se je razveselil. Tina in zmaj sta šla k Tinini mami.

Tinina mama se je zelo prestrašila. A ko je Tina zmaja predstavila, se je mama pomirila.

Tina svoji mami pove za zmajevo težavo. Posvetuje se tudi z očetom. Vsi premišlujejo. A niti en ni dobil pametne zamisli. Zmaj je spet žalosten. Tina ga potolaži in mu reče, da bodo našli rešitev. Končno se je Tina domislila, da bo vse ljudi sklicala pred svojo hišo. Ko so prišli, jim je predstavila zmaja. Prestrašili so se. Tina jim je povedala za zmajevo težavo. Ljudje so se pomirili. Videli so, da je zmaj žalosten. Čez čas so ljudje odšli. Ko sta Tina in zmaj šla po mestu, so se ga razveselili. Igrali so se z njim in ga zabavali. S prijatelji se je dogovorila, da bodo zmaju priredili zabavo. Ko se je zmaj zjutraj zbudil, je zaslišal glasbo. Vsi so bili veseli. Zmaj pa je bil najbolj vesel. Od takrat ga vsi spoštujejo. To se je govorilo od vasi do vasi in zmaj je postal legenda. Zmaj se je poslovil od Tine, se ji zahvalil in se vrnil počivat.

Ko se je Tina zbudila, je ugotovila, da je vse po starem in da je samo sanjala.

Sara Horvat, 5. a

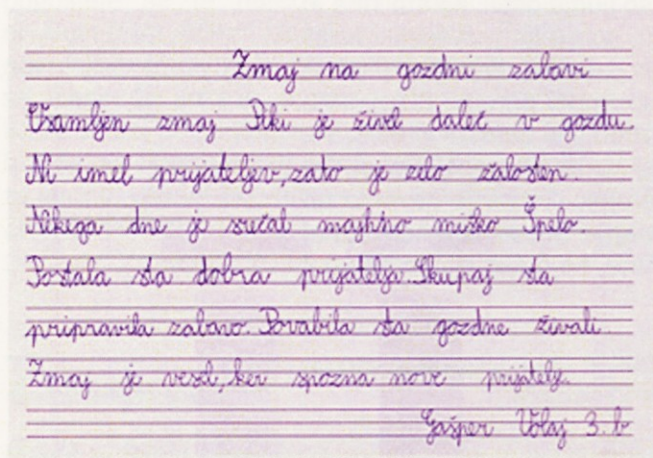

Niko Novak, 1. a

Zmaj pri meni

Nekega dne sem pred svojo hišo zagledala majhnega zmaja. Bil je lep in sem ga vzela v hišo. Mama mi je rekla, da lahko ostane, če bom lepo skrbela zanj. Ko sem ga pazila, je pojedel mojo omaro. Postajal je vse večji. Ko je hotel oditi, je podrl vrata in nikdar več ga ni bilo nazaj.

Špela Vrtnjak, 2. a

Neli in Bobo

Nekoč je živela družina Božič. Bili so nenavadna družina, saj je z njimi živel še mali zmajček Bobo. Najmlajši hčerki je bilo ime Neli. Zmajček Bobo je bil njen najboljši prijatelj. Spremljal jo je na vsakem koraku.

Nekega dne, ko je bila Neli v šoli,

so se njene prijateljice norčevale iz nje in njenega Boba. Trdile so, da noben človek ne more imeti za prijatelja zmaja. Neli je to zelo užalilo, zato je začela jokati. Ker je bil Bobo zelo dober prijatelj in jo je hotel braniti, je v nogo ugriznil dekle, ki se je norčevalo iz Neli. Neli je morala zaradi tega

k ravnatelju. Ko sta z Bobom prišla domov, ju je mama že čakala pri vratih. Neli je vedela, da bo Bobo moral od hiše. Vstopili so v hišo, se v jedilnici usedli za mizo in se pogovarjali o zmajčku. Oče in mama sta sklenila, da mora Bobo od hiše. Neli se je pognala v sobo, se skrila pod odejo in jokala. Ko je zaspala, jo je mama pokrila, Boba pa odnesla v mestni park. Nato je odšla domov spat.

Ko se je zjutraj Neli zbudila, ni bilo zmajčka nikjer. Iskala ga je po celi hiši, na koncu je pogledala še v mamino in očetovo spalnico. Mama ji je povedala, da je Bobo odšel in ga ne bo več nazaj. Uboga Neli je morala sama v šolo. V šoli pa enako kot vsak dan. Vsi so se norčevali iz nje, ampak tokrat zato, ker ni imela zmajčka. Neli je to tako prizadelo, da je začela jokati in se ji je povišala telesna temperatura. Ko jo je zagledala učiteljica, je takoj poklicala njene starše. Neli je na hodniku nepremično stala in čakala svoje starše, nato ji je postalo slabo in padla je v nezavest. Ko sta starša prispela, sta jo zagledala ležati na tleh. Mamo je zgrabila panika, oče pa je takoj poklical reševalce. Ko so učenci slišali sireno, so pritekli iz razredov na hodnik. Reševalci so vstopili in se komaj prebili skozi gručo učencev. Ubogo Neli so odpeljali v bolnišnico in tam je morala ostati kar nekaj časa.

Njeno mamo je zelo pekla vest, zato je šla v park in poiskala Boba. Našla ga je na istem mestu, kot ga je pustila. Nesla ga je domov. Ko so Neli izpustili iz bolnišnice, sta jo oče in mama hitro peljala domov in ji pokazala presenečenje. Neli je postala vesela. Oče in mama sta ji povedala, da bo Bobo ostal pri njih in da nikamor več ne gre. Neli in Bobo sta spet skupaj hodila v šolo. Mama in oče sta bila vesela, saj so bili spet srečna družina.

Zeleni zmaj

Nekoč je živel zeleni zmaj. Ker ni imel prijateljev, je bil žalosten. Neko jutro je mimo prišel zmaj Nikola. Vprašal ga je, če se gre z njim igrati. Takoj sta postala prijatelja. Vsako jutro sta se dobila na istem mestu in se igrala z ognjem. Zeleni zmaj je bil srečen, ker je dobil novega prijatelja.

Manja Medved, 3. b

Lutke zmajev

Zmajček

Nekoč je živela stara in zelo revna ženica. Imela je tri hčerke, ki so ji pomagale in skrbele zanjo. Bila je namreč zelo bolna.

Nekega dne je ženica umrla. Njene tri hčere so prodale hišo in odšle vsaka na svojo pot. Starejši hčerki sta dobro vedeli, kam bosta šli, najmlajši se ni niti sanjalo.

Najmlajša hčerka je hodila in hodila, dokler ni prišla d zaprašene poti, ki je vodila v gozd. Ko je deklita nekaj časa hodila po gozdu, se je njena pot razcepila na sedem delov. Bila je zmedena, saj ni vedela, po kateri poti naj nadaljuje. Pri vsaki poti so se ji prikazale različne živali.

Pri prvi je stala lisica, pri drugi zajec, pri tretji sova, pri četrti srna, pri peti volk, pri šesti maček in pri zadnji majhen zmaj. Nekaterih živali se je deklica bala. Naenkrat so začele živali govoriti. Šele čez čas je ugotovila, da jo poskuša vsaka žival na svoj način prepričati, naj nadaljuje po njeni poti. Najbolj prijazen in zaupanja vreden se ji je zdel mali zmajček. Odločila se je torej za zadnjo pot. Ko je nekaj časa hodila po poti, je opazila, da ji sledi prijazen zmajček. Začel se je pogovarjati z njo, kar ji je bilo zelo čudno. Ko sta nekaj časa tako hodila in se pogovarjala, sta prišla do gozdne jase. Deklica se je ozrla naokrog in zagledala velik grad. Ker je bila že pošteno lačna, se je odločila, da gre na grad.

Ko je prispela, je zagledala deklico njenih let. Bila je princesa. Deklica je vprašala princeso, če imajo kaj hrane in kakšno prosto ležišče. Princesa je pogledala v njeno smer. Sprva je sploh ni opazila, saj ji je pogled takoj prešel na majhnega zmaja. Ko jo je le zagledala, jo je povabila v grad. Kljub svoji ljubkosti, je zmajček moral ostati zunaj. Princesa jo je vodila po dolgem hodniku. Deklica ji je molče sledila. Prišli sta do velikih vrat in vstopili. Soba je bila večja od njihove hiše. Na koncu sobe sta sedela kralj in kraljica. Deklica je šla proti prestolu. Ko je bila blizu njega, se je prijazno priklonila in ju pozdravila. Vprašala ju je, ali imajo kaj hrane in kakšno pro-

sto ležišče. Kraljica je odvrnila, da imajo veliko prostih sob, večerja pa se ravnokar kuha. Deklica je bila hvaležna. Ker ni imela denarja, jim je ponudila pomoč na gradu. Najprej se je morala seveda prepričati, da jih njen zmajček ne moti. Ker je bil tako ljubeč, jih ni motil. Tudi spal je lahko v njeni sobi.

Od dekličinega prihoda je minilo že kar nekaj časa. Za majhnega zmajčka je izvedela že vsa vas. Tudi zlobna čarovnica na koncu vasi. Le ona je vedela, da ta zmajček ne raste in da z njegovo smrtjo ona dobi največjo moč v vasi.

Nekega dne se je starka prikazala na gradu. Oblečena je bila v krasnega mladeniča, ki prodaja zelišča. Grajska vrata je odprla deklica, za njo pa je prišel zmajček. Čarovnica je vedela, da je to morda njena edina priložnost, da ugrabi zmaja. Planila je nanj in ravno, ko ga je hotela zavezati v vrečo, je na belem konju prijahal princ. Rešil je zmajčka in čarovnico za zmeraj izgnal iz vasi. Medtem se je izza vrat prikazala princesa. Ko je videla to junaštvo in žrtvovanje, se je na prvi pogled zaljubila v princa. Tudi on jo je zagledal in se zaljubil vanjo.

Čez nekaj časa sta se poročila. Bila je najlepša poroka, kar jih je deklica kdaj videla.

Po poroki sta se tudi deklica in princesa zelo zblížali in spoprijateljili. Postal sta neločljivi prijateljici. Princesa je od staršev

zahtevala, da deklica živi pri njih, ne da bi delala. Ni namreč hotela, da bi njena najboljša prijateljica delala zanjo, za njenega moža in njene starše. Kralj in kraljica sta hčerki ustregla. Princesa in princ sta živela do konca svojih dni. Ves čas sta ju spremljala princesina najboljša prijateljica in zmajček, ki pa na srečo še vedno ni rasel.

Mihaela Kolarič, 9. a

Nejc Bohinec

Miklavški zmaj

Govori se, da po Miklavžu leta zmaj in išče mesto, kjer bi lahko živel. Zmaj bi naj bil star sedem let.

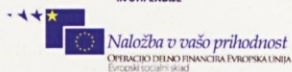
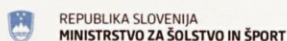
Nekega dne je zmaj letal po Miklavžu in iskal hrano. Prebivalci Miklavža so se ga prestrašili, saj so mislili, da jim bo kaj naredil. Zato so za sedem let zapustili Miklavž. Medtem je zmaj v cerkvi čuval svoje zmajčke. Ko so odrastli, so šli vsak po svoje. Le en je ostal tam, kjer se je izvalil.

Nekega dne so prebivalci prišli

nazaj. Vedeli so, da ni več zmaja, ker naj bi umrl. Niso pa vedeli, da je tam ostal mladi zmaj. Ko so ga videli, so se ga prestrašili, čeprav jim ni naredil nič.

Čez čas je umrl še ta zmaj. Ker ni bilo njegovega naslednika, so tega ljudje imeli za legendo. Še danes se govori, ko se zmaj premakne, na steni cerkve nastane razpoka.

Maruša Piberčnik, 9. a

Izdala: OŠ Miklavž pri Ormožu, izdajo je omogočila Občina Ormož

Uredila: Saša Lačen

Slikovno gradivo pripravila: Mojca Grula

Tisk: Alinea, Davorin Zorli s.p.

Oblikovanje in prelom: Špela Zorli, Alinea

Leto 2014

CARRERA®

Optyl
